

Crisi de l'euro: una victòria europea

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 4.05.10

L'acord final sobre el deute de Grècia posa un punt i a part a la crisi iniciada el mes de febrer passat. El que s'ha decidit és conegut: 110.000 milions d'euros en crèdits, al 5% d'interès, entre el 2010 i el 2012, i un pla d'ajust molt rigorós per a Atenes. El que s'ha aconseguit és menys evident. L'àrea ha fet un pas important en la resolució de la crisi que amenaçava l'euro i s'han posat dics, potser transitoris, al contagi que es podia estendre pel sud d'Europa. Per fer-ho s'ha hagut d'esquivar el Tractat de Lisboa, que prohibeix expressament salvar cap país, arbitrants préstecs bilaterals.

L'èxit no es pot deslligar de la dura posició alemanya, que s'ha de qualificar d'adequada. Només amb el rigor Alemanya pot justificar l'ajuda a Grècia i, en especial, el camí que aquesta obre. Per això, si la unió monetària ha de continuar, serà amb unes regles més severes. Duresa en l'ajust i ajuda important són diferents cares de la mateixa solució. Una no pot donar-se sense l'altra. A més, el control de les finances gregues és el germen de la necessària i inevitable coordinació fiscal.

El que queda pendent és complex. Per a la UE, el que ha passat mostra que el disseny existent no funciona. No ha evitat l'acumulació de desequilibris en el passat, i tampoc ha facilitat l'actuació en la situació actual. Per això, la Unió s'ha de dotar d'un mecanisme de resolució de crisis, potser en línia amb la proposta alemanya d'un Fons Monetari Europeu, i avançar cap a una coordinació fiscal més gran.

Per a Grècia, l'acord no implica la resolució dels seus problemes. L'ajust tindrà negatives conseqüències sobre el creixement del producte interior brut i és probable que el deute públic continuï augmentant i arribi al 150% del PIB abans d'estabilitzar-se i caure. Per tant, una reestructuració del deute grec potser és inevitable en el mitjà termini. A més, no s'ha d'excloure una crisi política que faci més difícil, totalment o parcialment, el procés d'ajust acordat. Les dificultats que s'albiren, tant a la Unió com a Grècia, expliquen la gèlida resposta dels mercats ahir.

No obstant, i malgrat les incerteses, s'ha fet un pas de gegant en la unió monetària, que defineix un horitzó inevitable de cessions de sobirania fiscal, directes o indirectes. Si aquest és, finalment, el futur, haurem sabut convertir la crisi en una oportunitat.